

Møllere male halvt indenlandst og halvt udenlandst Hvede. Den udenlandste staar dem i 183, og den indenlandste staar dem i 161, „men“ sige de, „det gør ingen Ting, at det halve var indenlandst Korn, fordi alt det Mel, der udføres, saa de godtgjort som om det hele var indført Hvede.“ Saa bliver Regnestykket altsaa det, at de tyske Møllere kunne til Eks. i tyske Havne levere deres Hvede pr. 100 Pfd. 55 D. billigere end de danske her. Det kan gerne være, og det er fedeligt for vore Møllere. Men Resultatet for de tyske Landmænd og Møllere opgøre vore egne Møllere altsaa saaledes: Tolden var i 1837 for Hvede 30 Mark pr. 1000 Kilo, men tykt Korn er i Stettin i Gennemsnit kun forbyret med 8 Mark, altsaa Jordbrugerne fik kun 8 Mark over Dagsprisen, trods den høje Kornetold. Hele den øvrige Told kom under ordinære Forhold ikke det tyske Korn eller Jordbrugerne til gode, og dette gunstige Forhold for de tyske Eksportmøller forøges endnu mere derved, det staar i selve Møllernes Cirkulære, at paa visse Tider af Aaret, efter Høst, synker Prisen paa tykt Korn ned til kun at være en Ubetydelighed højere i Pris end Udlandets Kornpriser. Der er i Tyskland 30 Marks Kornetold, men alligevel er Resultatet, at paa visse Tider synker Prisen paa tykt Korn ned — det sige de Herrer selv — til kun at være en Ubetydelighed højere end Verdensprisen. Og det er ganske rigtigt. Det er efter Høst, sige de. Men saadan gaar det jo ogsaa her i Landet. Saa snart vi have høstet, tørste vi og hurtigst muligt maa man affætte sit Korn til Købmænd og Møllere, og særlig i vore Tider, da Skatteevnen er bragt ned til et Minimum, gælder det om saa hurtig som muligt at saa sin Høst hjem, for at man kan realisere den. Men hvordan gaar det saa, spørges der, de andre tyske Møllere, de der skulle affætte til Indlandet. Ja, svare de, der er ingen Ting i Vejen. Med den højtærede Formands Tilladelse maa jeg oplæse følgende: „Man skalde tro, at de tyske Eksportmøller vilde tabe paa den indenlandste Affætning. Nej, dette er dog ikke saa, det er nemlig kun nogle saa tyske Møller ved Østersøen, der eksportere Mel — for deres Skyld skulle vi have Tolden —“ og i Indlandet ere Priserne uden Indskyldelse af disse Møller. Thi Prisen paa Mel inde i Tyskland maa holdes saa højt, at den dækker ikke alene Prisen paa Formalingen men tillige Prisen paa det fortolde Korn — altsaa paa Kornet med Told. Dette er altsaa den tyske Landmands Stilling, at naar han følger sit Korn, faar han ikke højere Pris

derfor end Verdensmarkedets Pris, eller kun en Ubetydelighed højere; men naar han saa skal købe sit Mel, maa han betale Formalingssomkostningerne foruden Tolden paa det fremmede Korn fuldt ud, og endelig maa han gennem sine Skatter betale det, som den tyske Stat giver i Eksportpræmie ud over den Told, de have faaet for det halve Quantum Korn, de udføre. Det er de tyske Landmænds Stilling, og det er det, den højtærede Minister sigtede til forleden Dag, da han sagde, at naar vi blot kunde faa en rask lille Kornetold, kunde vi saa det lige saa lykkelig som de tyske Landmænd. Hvor længe mon de tyske Landmænd ville blive ved med paa den Maade at betale Gibbet ved at sælge Korn til Dagens indenlandste Markedspris, og derefter købe af det igen, hvad de skulle bruge fuldt fortoldet, altsaa 30 Mark højere pr. 1,000 Pfd., og endelig betale den Eksportpræmie, som Møllerne tjene Formuer ved. Og saa kommer man til os og siger: Nu maa vi have en Told paa Mel, for det er jo fedeligt for alle os her i Landet, at vi skulle have vort Mel saa meget billigere, end vi kunde have det, hvis vi alene holdt os til vore egne Møller. Ja, jeg skal ikke nægte, at naar man tænker sig, hvad vort Jordbrug og vore Jordbrugere her i Landet have gaaet igennem af forfællig Modgang, hvilke Vanstigeligheder de have haft at kæmpe imod, med Kvæghygge, Svinepest, med Konkurrencen og al Ting, saa maa man rigtignok sige, at de have sandelig selv maattet tage Kampen op; har Jordbruget ikke kunnet arbejde videre i Dag paa den Maade, de arbejdede i Gaar, saa har det den samme Dag, da Hindringen er kommen, maattet omlægge Virksomheden og søge paa anden Maade at bjærge Livet. Men her komme de rigeste industridrivende det ene Aar efter det andet og forlange Beskyttelsestold, snart paa det ene og snart paa det andet, og nu komme saa Møllerne og ville have deres Mel beskyttet. De sige rigtignok: I skulle ikke være bange, vi saa ingen Beskyttelsestold, der bliver ingen højere Priser paa Varerne. Ja, Wer es glaubt, zahlt acht Groschen! Ja, de sige som saa et Sted her: Vi skulle f. Eks. fremhæve, at tyske Byggvyn oversvømme det sydlige Tyskland, saa vi ikke længere kunne saa Lov til i Fred at lave det Byg, som spises paa Landet. Ja, det er jo harmeligt; men vi andre, som skulle spise det, synes, at med de lave Priser, vi have paa alle vore Produkter, skalde vi dog have Lov til rundt omkring i Landet i det mindste at have den ringe Fordel, som de lave Priser bringer os gennem alt, hvad vi skulle købe. Fordelen er